

Delaware-siirtolaisuuden 350 -juhlata lähestyvät

RUNO

(Lausuttu Kalevan Naisten Luonnottaren Tuvan Delawaren esiraivaajien muistolle istutetun pihlajan vihkimisjuhlassa Bennet-puistossa Hibbingissä syysk. 6 p:nä 1938.)

*Pyhä pihlajapuu, sun äärelles
oomme tulleet juhlimahan,
sun vihkimään menneiden muistolle,
sitä hengessä palvomahan!
Sun lehväsi laajalle laajetkoon,
sa kantaos kukkien sadon,
ja syvälle juuresi juurtukoon,
jotta välttäisit aikojen kadon!*

*Kuin kansamme muinaisaikoina
sun juurellas korkeintaan palvoi,
sun valkokukkies hohteessa
suviöitänsä kauniita valvoi,
niin mekin sun tahdomme kasvamaan
puuks' armaiden muistojemme,
niitä suojaamaan, niitä vaalimaan
kautta vastaisten kohtalojemme.*

*Tänne vihimme pohjoiseen kamaraan
sun muistoksi Kalevaisten,
tänne tulleet - outohon maailmaan -
oman heimomme miesten ja naisten,
jotka nostivat työnviirin kirkkahan
kera aatosten uljahitten
Delawaren virran tuon rantahan
vuossatoja kolme jo sitten.*

*He siellä jo kauan on nukkuneet,
ja tuulet uusien aikain
ovat haudoilla heidän pauhanneet
ja helskyntä uusien taikain.
Ja uhannut yö omi unhonkin
heidän kumpunsa varjoihin syöstä,
niin ett' oli häipyä muistotkin
heidän alkuraivaustyöstä.*

*Vaan tätä ei rakkaus sallinut,
joka heimoomme meissä tok' elää,
joka syömmemme kieliin on painunut
ja sykkivi niissä ja helää.
Ja niin tuli tuoduksi esihin,
osa myös ett' on arvokas meillä
siinä työssä, mit' tehtiin jo varhaisin
tämän mantereen luomisen teillä.*

*Siellä patsas mahtava haastavi,
Delaware miss' laajana virtaa.
Se polville uusille kertovi,
tämän maan että kohtalon pirtaa
siellä helskytti kansa Kalevan,
siellä uskoi, kesti ja antoi
ja lahjan suuren ja laatuisan
tälle uudelle maallensa kanto.*

*Sama sulla on sävel ja tarkoitus,
pyhä pihlaja, helmemme puiston.
Sun istutti heimorakkaus
ja palvonta armahan muiston.
Sun vihimme toivoen, uskoen,
että kunis sun vartesi varttuu,
sinis se, jota ylenet edustaen
aina kasvaa, nousee ja karttuu.*

*Elä pyhänä vetreä veljeystyö,
elä rakkaus heimomme kuntoon!
Sitä älköön konsana peittäkö yö,
älköön koskaan se vaipuko unhoon!
Se, aika kun rientävi kulkuaan
ja nousevat polvet uudet,
aina kasvukohon vain arvossaan,
uudet luokohon ihanuudet!*

A. Lundquist

(Runo on julkaistu Kalevalapäivän Juhlajulkaisussa Kalevainen 1939, s. 19. (SI/A/11/75))